

[Justitsministeren.]

fik ikke blot til opgave at undersøge mulighederne for at forbedre overformynderiets driftsøkonomi og herved sætte institutionen i stand til at yde normal markedsrente af de massebestyrede midler. Det skulle også tage stilling til, om overformynderiet burde opretholdes, eller om det burde ophæves og dets funktioner henlægges til andre myndigheder og institutioner.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har jeg ment at kunne gå ind for udvalgsflertallets indstilling om en væsentlig reduktion af overformynderiets forretningsområde, således at overformynderiet fremtidig alene skal bestyre umyndiges og borteblevnes midler. Jeg er derimod ikke enig med udvalgsflertallet, når dette forudsætter, at overformynderiet fortsat skal være en selvstændig institution med egen formue, eget regnskab o. s. v. Efter min opfattelse bør overformynderiet fremtidig have stilling som almindelig statsinstitution.

En sådan løsning frembyder flere fordele, som der er redegjort nærmere for i bemærkningerne til lovforslaget.

Som en af fordelene er nævnt den administrative forenkling, der opnås ved, at man ophører med den selvstændige anbringelse af massebestyrede midler ved direkte udlån og ved køb af værdipapirer. Vi har i justitsministeriet ment, at den enkleste fremgangsmåde ville være at lade de massebestyrede midler indgå blandt statens øvrige midler, men det er klart, at der også kan tænkes andre løsninger, og jeg er naturligvis villig til at forhandle herom.

I bemærkningerne er der foretaget forskellige beregninger til belysning af den fremtidige driftsøkonomi for et overformynderi, der drives som en sædvanlig statsinstitution. Disse beregninger er opstillet efter samme skema som beregningerne i udvalgets betænkning, således at det er muligt at foretage sammenligninger. Det må dog understreges, at de beregninger i betænkningen, der viser et driftsoverskud, bygger på den forudsætning, at staten forinden har ydet overformynderiet et meget betydeligt tilskud bl. a. til dækning af det statusmæssige underskud. Ved sammenligningen må man også erindre de stigninger i markedsrenten og i priser og lønninger, som er sket siden betænkningens afgivelse i juli 1964.

Selv om der er knyttet nogen usikkerhed til disse beregninger, synes de økonomiske konsekvenser for staten af den foreslåede ordning at være overskuelige også set i forhold til de udgifter, som en gennemførelse af udvalgsforslaget ville medføre.

Udvalgets betænkning indeholder et udkast til en overformynderilov, der skal erstatte den gældende lov fra 1950. I bemærkningerne til lovforslaget er der redegjort nærmere for de punkter, hvor udvalgsudkastet er fravejet. Jeg kan derfor på de fleste punkter nøjes med at henviser til bemærkningerne og til den omdelte betænkning.

Jeg vil dog gerne understrege, at jeg lægger megen vægt på, at afgivelsen af de båndlagte midler og legatmidlerne til de private pengeinstitutter gennemføres så hurtigt som muligt. I betænkningen foreslås en tre års frist for afgivelsen, og lovforslaget har også på dette punkt fulgt betænkningen. Imidlertid har der siden betænkningens afgivelse været nogen afgang af personale fra overformynderiet, og overformynderen har over for mig givet udtryk for, at det ikke med det nuværende personale er muligt at overkomme det ekstrarbejde, som afgivelsen af de båndlagte midler vil medføre. Selv om man i lovforslagets overgangsbestemmelser har søgt at gøre reglerne om afgivelsen så enkle som muligt, og selv om vi vil bestræbe os på at finde frem til den letteste og hurtigste fremgangsmåde, bliver der tale om et stort og tidkrævende arbejde. Det kan derfor meget vel blive nødvendigt at gøre brug af den adgang til at forlænge fristen, som lovforslaget giver justitsministeren.

Endelig skal jeg fremkomme med nogle bemærkninger om de personalemæssige problemer, som forslaget i øvrigt frembyder. Når de båndlagte midler er afgivet, vil arbejdet i overformynderiet, som det fremgår af udvalgsbetænkningen, kunne udføres af et meget begrænset personale. Det er en selvfølge, at der fra justitsministeriets side vil blive gjort alt, hvad der er muligt, for at sikre den del af personalet, hvis arbejdskraft ikke længere kan anvendes i overformynderiet, passende beskæftigelse andre steder.

Den foreslåede ændring i arveloven er en følge af, at overformynderiet ikke længere